

varhain elämässä, on se, että vältämme omaksumasta sopimattomia luonteenpiirteitä, joita on vaikea muuttaa.

Säälin jokaista sellaista miestä, joka ei ole vielä päättänyt etsiä iankaikkista kumppania, ja sydämeni itkee niiden sisarten vuoksi, joilla ei ole ollut tilaisuutta mennä naimisiin. Jotkut teistä saattavat tuntea itsensä yksinäisiksi ja kokea, ettei teitä arvosteta, ettekä pysty näkemään, kuinka teidän on mahdollista saada avioliiton siunauksia ja lapsia eli oma perhe. Kaikki on mahdollista Herralle, ja Hän pitää lupauksia, jotka Hän innoittaa profeettojaan julistamaan. Iankaikkisuus on pitkä aika. Uskokaa noihin lupauksiin ja eläkää niiden arvoisina niin että Herra voi aikanaan toteuttaa ne elämässänne. Varmaa on, että saatte jokaisen luvatusiunauksen, johon olette kelpollisia.

Suonette anteeksi, että olen puhunut rakkaasta vaimostani Jeanenesta, mutta me olemme iankaikkinen perhe. Hän oli aina iloisen onnellinen, ja suurimmaksi osaksi se johtui muiden palvelemisesta. Vielä ollessaan hyvin sairas hän pyysi aina aamurukouksessaan, että taivaallinen Isä johdattaisi hänet jonkun sellaisen luo, jota hän voisi auttaa. Tuohon vilpittömään pyyntöön vastattiin kerta toisensa jälkeen. Monen taakka keveni, heidän elämänsä kirkastui. Häntä siunattiin jatkuvasti sen vuoksi, että hän oli välikappale, jota Herra johdatti.

Tiedän, mitä on rakastaa taivaallisen Isän tyttärtä, joka eli viehkeästi ja omistautuneesti vanhurskaan naiseutensa täydessä naisellisessa loistossa. Olen varma siitä, että kun tulevaisuudessamme näen hänet jälleen verhon tuolla puolen, me huomaamme rakastavamme toisiamme vieläkin syvemmin. Me arvostamme toisiamme vieläkin enemmän vietettyämme tämän ajan verhon erottamina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan

Itse kurituksen kestämisen kokemus voi jalostaa meitä ja valmistaa meitä suurempiin hengellisiin etuoikeuksiin.

Taivaallinen Isämme on korkeiden odotusten Jumala. Hänen meitä koskevat odotuksensa on Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmaissut näillä sanoilla: ”Minä tahdon, että te olisitte täydellisiä, niin kuin minä tai teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (3. Nefi 12:48). Hän aikoo tehdä meistä pyhiä, niin että me voisimme elää selestisessä kirkkaudessa (ks. OL 88:22) ja asua Hänen edessään (ks. Moos. 6:57). Hän tietää, mitä se vaatii, ja niinpä tehdäkseen muuttumissamme mahdolliseksi Hän on antanut käskynsä ja liittonsa, Pyhän Hengen lahjan ja, mikä tärkeintä, rakkaan Poikansa sovituksen ja ylösnousemuksen.

Kaikessa tässä Jumalan tarkoitus on, että me Hänen lapsensa kykenisimme kokemaan suurinta iloa, olemaan Hänen kanssaan ikuisesti ja vieläpä tulemaan sellaisiksi kuin Hän on. Joitakin vuosia sitten vanhin Dallin H. Oaks selitti: ”Viimeinen tuomio ei ole vain lopullinen arvio hyvistä ja pahoista teoistamme – kaikesta siitä, mitä olemme *tehneet*. Se on tekojemme ja ajatustemme lopullisen vaikutuksen tunnistamista – sitä, mitä meistä on *tullut*. Ei riitä, että tekee vain sen, mitä on tehtävä.

Evankeliumin käskyt, toimitukset ja liitot eivät ole luettelo talletuksista, joita edellytetään tehtäviksi jollekin taivaalliselle tilille. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on suunnitelma, joka osoittaa meille, kuinka me voimme tulla sellaisiksi kuin taivaallinen Isä haluaa meidän tulevan.”¹

Surullista kyllä, suuri osa nykyajan kristikunnasta ei tunnusta, että Jumalalla on mitään todellisia vaatimuksia niitä kohtaan, jotka uskovat Häneen, vaan pitää Häntä pikemminkin kuin hovimestarina, ”joka kutsuttaessa täyttää heidän tarpeensa”, tai terapeutina, jonka tehtävänä on auttaa ihmisiä ”ajattelemaan hyvää itsestään”.² Se on uskonnollinen ajattelutapa, joka ”ei väitä muuttavansa ihmisten elämää”.³ ”Sen sijaan”, kuten yksi kirjoittaja toteaa, ”sekä heprealaisissa että kristillisissä pyhissä kirjoituksissa kuvattu Jumala pyytää paitsi sitoutumista myös itse elämäämme. Raamatun Jumala käy kauppaa elämällä ja kuolemalla, ei mukavuudella, ja vaatii uhrautuvaa rakkautta, ei lepsua hällävälismää.”⁴

Haluaisin puhua yhdestä tietyistä asenteesta ja tavasta, joka meidän on omaksuttava, jos aiomme vastata taivaallisen Isämme korkeisiin odotuksiin.

Se on tämä: ottaa auliisti vastaan ja jopa tavoitella ojennusta. Ojennus on elintärkeää, jos haluamme mukauttaa elämämme täydellisen ihmisen mukaan, Kristuksen täyteyttä vastaavan mitan mukaan (ks. Ef. 4:13). Paavali sanoi jumalallisesta ojentamisesta eli kurituksesta: ”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa” (Hepr. 12:6). Vaikka ojennusta on usein vaikea kestää, meidän pitäisi todellakin riemuita siitä, että Jumala pitää meitä siihen tarvittavan ajan ja vaivan arvoisina.

Jumalallisella kurituksella on ainakin kolme tarkoitusta: 1) taivutella meidät tekemään parannus, 2) jalostaa ja pyhittää meitä ja 3) toisinaan ohjata elämämme suunta tielle, jonka Jumala tietää paremmaksi.

Pohtikaa ensinnäkin parannusta, joka on anteeksisaamisen ja puhdistuksen välttämätön edellytys. Herra on julistanut: ”Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Tee siis parannus, luovu penseydestäsi.” (Ilm. 3:19.) Edelleen Hän on sanonut: ”Ja kansaani täytyy kurittaa, kunnes se oppii kuuliaisuutta siitä, mitä se kärsii, jos niin täytyy olla” (OL 105:6; ks. myös OL 1:27). Myöhempien aikojen ilmoituksessa Herra antoi neljälle korkeassa kirkon johtotehtävässä palvelevalle henkilölle käskyn tehdä parannus (kuten Hän saattaisi antaa monille meistä) siitä, etteivät he olleet opettaneet lapsiaan riittävästi käskyjen mukaan eivätkä olleet uutterampia ja toimeliaampia kotona (ks. OL 93:41–50). Jeredin veli Mormonin kirjassa teki parannuksen, kun Herra seisoi pilven sisässä ja puhui hänen kanssaan ”kolmen tunnin ajan – ja nuhteli häntä, koska hän ei ollut muistanut huutaa avuksi Herran nimeä” (Et. 2:14). Koska Jeredin veli otti niin auliisti vastaan tämän ankaran nuhteen, hän sai myöhemmin etuoikeuden nähdä Lunastajan tämän kuolevaisuutta edeltävässä tilassa

ja saada tältä opetusta (ks. Et. 3:6–20). Jumalan kurituksen hedelmä on vanhurskauteen johtava parannus (ks. Hepr. 12:11).

Parannukseen kannustamisen lisäksi itse kurituksen kestäminen kokemus voi jalostaa meitä ja valmistaa meitä suurempiin hengellisiin etuoikeuksiin. Herra on sanonut: ”Minun kansaani on koeteltava kaikessa, jotta se olisi valmis ottamaan vastaan sen kirkkauden, joka minulla on sitä varten, nimittäin Siionin kirkkauden; ja se, joka ei kestä kuritusta, ei ole arvollinen minun valtakuntaani” (OL 136:31). Eräässä toisessa kohdassa Hän sanoi: ”Sillä ne, jotka eivät tahdo kestää kuritusta vaan kieltävät minut, eivät voi tulla pyhitetyiksi” (OL 101:5; ks. myös Hepr. 12:10). Kuten vanhin Paul V. Johnson sanoi tänä aamuna, meidän tulisi huolehtia tarkoin siitä, ettemme pahastu juuri niistä asioista, jotka auttavat meitä saamaan jumalallisen luonnon.

Alman seuraajat perustivat Helamiin Siionin yhteisön, mutta joutuivat sitten orjuuteen. He eivät todellakaan ansainneet kärsimystään, mutta aikakirja kertoo:

”Mutta Herra näkee hyväksi kurittaa kansaansa; niin, hän koettelee sen kärsivällisyyttä ja uskoa.

Kuitenkin, jokainen, joka panee turvansa häneen, ylennetään viimeisenä päivänä. Ja näin oli tämän kansan laita.” (Moosia 23:21–22.)

Herra vahvisti heitä ja kevensi heidän kuormiaan siinä määrin, että he tuskin tunsivat niitä selässään, ja

sitten aikanaan vapautti heidät (ks. Moosia 24:8–22). Heidän kokemuksensa vahvisti mittaamattomasti heidän uskoaan, ja sen jälkeen he nauttivat aina erityisestä suhteesta Herraan.

Jumala käyttää muunkinlaista kuritusta tai ojentamista johdattaakseen meitä tulevaisuuteen, jota emme nyt näe tai voi nähdä, mutta jonka Hän tietää olevan meille parempi tie. Presidentti Hugh B. Brown, entinen kahdentoista koorumin jäsen ja neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, kertoi erään oman kokemuksensa. Hän kertoi ostaneensa monta vuotta aiemmin huonosti hoidetun maatilan Kanadasta. Kun hän raivasi ja kunnosteli tilaansa, hän löysi herukkapensa, joka oli kasvanut parimetriseksi eikä tuottanut marjoja, joten hän leikkasi sitä rajusti jättäen jäljelle vain pieniä oksantynkiä. Sitten hän näki kyyneltä muistuttavan pisan kaikkien näiden pienten tynkien päässä, aivan kuin herukkapensas olisi itkenyt, ja hän ajatteli kuulevansa sen sanovan:

”Miten saatoit tehdä tämän minulle? Minähän kasvoin niin hyvin. – Ja nyt sinä olet katkaissut minut. Jokainen puutarhan kasvi tulee katsomaan minuun alentuvasti. – Miten saatoit tehdä tämän minulle? Luulin, että sinä olit täällä puutarhuri.”

Presidentti Brown vastasi: ”Katsohan, pieni herukkapensas, minä olen täällä puutarhuri ja tiedän, millainen haluan sinun olevan. En tarkoittanut sinua hedelmäpuuksi enkä varjoa antavaksi puuksi. Haluan sinun olevan

herukkapensas, ja jonakin päivänä, pieni herukkapensas, kun sinä olet täynnä marjoja, sinä tulet sanomaan: 'Kiitos, Puutarhuri, että rakastit minua tarpeeksi katkaistaksesi minut.'

Vuosia myöhemmin presidentti Brown oli everstinä Kanadan armeijassa ja palveli Englannissa. Kun presidentti Brownia ylempi upseeri kaatui taistelussa, hän oli seuraavana vuorossa ylennettäväksi prikaatikenraaliksi, ja hän sai kutsun Lontooseen. Mutta vaikka hän oli täysin pätevä saamaan ylennyksen, se evättiin häneltä, koska hän oli mormoni. Komentava kenraali sanoi periaatteessa näin: "Te ansaitsette nimityksen, mutta en voi antaa sitä teille." Se mitä presidentti Brown oli kymmenen vuoden ajan toivonut, rukoillut ja mihin valmistautunut, livahti hänen käsistään sillä hetkellä ilmiselvän syrjinnän takia. Jatkaessaan kertomustaan presidentti Brown muisteli:

"Nousin junaan ja aloitin paluumatkani – sydän murtuneena ja katkeruus sielussani. – Kun pääsin telттаani, – sinkosin lakkini lavitsalle. Puristin käteni nyrkkiin ja heristelin nyrkkejäni taivasta kohden. Sanoin: 'Miten saatoit tehdä tämän minulle, Jumala? Olen tehnyt kaiken voitavani täyttääkseni vaatimukset. Ei ole mitään sellaista, mitä olisin vielä voinut tehdä – mitä minun olisi pitänyt tehdä – mitä en ole jo tehnyt. Miten saatoit tehdä tämän minulle?' Olin katkera kuin sappi.

Ja sitten kuulin äänen, ja tunnistin tämän äänen. Se oli oma ääneni, ja ääni sanoi: 'Minä olen täällä puutarhuri ja tiedän, mitä haluan sinun tekevän.' Katkeruus haihtui sielustani, ja lankesin polvilleni lavitsan ääreen pyytääkseni anteeksi kiittämättömyyttäni. –

Ja nyt, lähes 50 vuotta myöhemmin, katson ylös [Jumalaan] ja sanon:

'Kiitos, Puutarhuri, että leikkasit minut, että rakastit minua tarpeeksi satuttaaksesi minua.'

Jumala tiesi, mitä Hugh B. Brownista oli määrä tulla ja mitä tarvittiin, että niin kävisi, ja Hän ohjasi vanhin Brownin tietä valmistukseen tätä pyhään apostolinvirkaan.

Jos meillä on vilpityn halu ja me pyrimme vastaamaan taivaallisen Isämme korkeisiin odotuksiin, Hän tulee takaamaan, että me saamme kaiken tarvitsemamme avun, olipa se lohdutusta, vahvistusta tai kuritusta. Jos olemme avoimia ojennukselle, sitä tulee monessa muodossa ja monista lähteistä. Sitä voi tulla rukoillessamme, kun Jumala puhuu mielellemme ja sydämellellemme Pyhän Hengen

välityksellä (ks. OL 8:2). Sitä voi tulla rukouksina, joihin vastataan "ei" tai eri tavoin kuin olimme odottaneet. Ojennusta voi tulla, kun tutkimme pyhiä kirjoituksia ja saamme muistutuksen puutteista, tottelemattomuudesta tai pelkästään laiminlyödyistä asioista.

Ojennusta voi tulla muiden kautta, etenkin niiden, joita Jumala innoittaa edistämään onneamme. Kirkossa on nykyään apostoleja, profeettoja, patriarkkoja, piispoja ja muita aivan kuten muinoin pyhien täydellisiksi tekemiseksi, "[varustamaan] kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen" (Ef. 4:12). Ehkäpä jotkin tässä konferenssissa sanotuista asioista ovat tulleet teille kutsuna parannukseen tai muutokseen,

ja jos otatte niistä vaarin, ne kohottavat teitä korkeammalle. Me voimme auttaa toisiamme jäsentovereina kirkossa. Se on yksi ensisijaisista syistä, minkä vuoksi Vapahtaja perusti kirkon. Silloinkin kun kohtaamme ilkeämielistä arvostelua sellaisten ihmisten taholta, jotka eivät juuri arvosta tai rakasta meitä, voi olla hyödyllistä osoittaa siinä määrin sävyisyyttä, että arvioimme sitä ja seulomme siitä sellaisen, mistä saataisi olla meille hyötyä.

Ojennusta, toivottavasti lempeää, voi tulla aviopuolisolta. Vanhin Richard G. Scott, joka juuri puhui meille, muistaa avioliittonsa alkuajoilta tapauksen, jolloin hänen vaimonsa Jeanene neuvoi häntä katsomaan ihmisiä silmiin, kun hän puhui heille. ”Sinä katsot lattiaan, kattoon, ikkunaan – kaikkialle muualle paitsi heidän silmiinsä”, Jeanene sanoi. Vanhin Scott otti tämän lempeän nuhtelun varteen, ja se teki hänestä paljon tehokkaamman, kun hän neuvoi ihmisiä ja työskenteli heidän kanssaan. Koska olen palvellut kokoaikaisena lähetyssaarnaajana silloisen lähetysohjottaja Scottin alaisuudessa, voin todistaa, että hän todellakin katsoo ihmistä suoraan silmiin keskustellessaan tämän kanssa.

Voin myös lisätä, että kun tuo ihminen tarvitsee ojennusta, se katse voi olla hyvin läpitunkeva.

Vanhemmat voivat ja heidän täytyy ojentaa, jopa kurittaa, etteivät heidän lapsensa jää säälimättömän vastustajan ja hänen kannattajiensa armoille. Presidentti Boyd K. Packer on havainnut, että kun ihminen, jonka tehtävänä on ojentaa toista, ei tee niin, tuo ihminen ajattelee itseään. Muistakaa, että nuhteen tulee olla ajankohtainen, vakava ja selkeä, ”kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan” (OL 121:43).

Muistakaa, että jos me vastustamme ojennusta, muut voivat lakata kokonaan tarjoamasta sitä, vaikka he rakastavatkin meitä. Jos me toistuvasti jätämme toimimatta rakastavan Jumalan kurituksen mukaan, niin Hänkin lopettaa sen. Hän on sanonut: ”Minun Henkeni [ei] ainaisesti kiistele ihmisen kanssa” (Et. 2:15). Viime kädessä suuren osan kuritustamme pitäisi tulla itsestämme – meidän pitäisi ojentaa itseämme. Yksi niistä tavoista, joilla rakkaasta edesmenneestä työtoveristamme vanhin Joseph B. Wirthlinistä tuli niin

puhdas ja nöyrä opetuslapsi, oli se, että hän analysoi suoritustaan jokaisessa tehtävässä ja työssä. Halussaansa olla Jumalalle mieleen hän päätti ottaa selville, mitä hän olisi voinut tehdä paremmin, ja sitten hän sovelsi uuterrasti jokaista oppimaansa asiaa.

Me kaikki voimme vastata Jumalan suuriin odotuksiin, olivatpa kykyimme ja lahjamme kuinka suuria tai pieniä hyvänsä. Moroni vakuuttaa: ”Jos te kiellätte itseltänne kaiken jumalattomuuden ja rakastatte Jumalaa koko väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, silloin [Jumalan armo] riittää teille, niin että te hänen armostaan voitte olla täydellisiä Kristuksessa” (Moroni 10:32). Juuri meidän uttetera, omistautunut ponnistelumme kutsuu esiin tämän voimistavan ja mahdollistavan armon – ponnistelu, johon todellakin sisältyy alistuminen Jumalan kurittavaan käteen sekä vilpittön, varaukseton parannuksenteko. Rukoilkaamme Hänen rakkauden innoittamaa ojennustaan.

Jumala tukekoon teitä pyrkimyksessänne vastata Hänen korkeisiin odotuksiinsa ja suokoon teille täyden määrän onnea ja rauhaa, jotka siitä luontaisesti seuraavat. Tiedän, että teistä ja minusta voi tulla yhtä Jumalan ja Kristuksen kanssa. Todistan nöyrästi ja luottavaisena taivaallisesta Isästämmestä ja Hänen rakkaasta Pojastaan sekä niistä riemullisista mahdollisuuksista, joita meillä on Heidän ansiostaan. Jeesusksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Haaste muuttua”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church*, 2010, s. 17.
3. *Almost Christian*, s. 30; ks. myös Christian Smith ja Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, 2005, s. 118–171.
4. *Almost Christian*, s. 37.
5. ”Herukkapensas”, *Liahona*, maaliskuu 2002, s. 22–24.